

NUMERUL 15 BANI

ABONAMENTELE INCEP LA 1 SI 15 ALE FIE-CAREI LUNI si se plateste tot-d'una inainte

In Bucuresti la casa Administratiei Din Judeje si Streinatate prin mandate postale Un an in tara 30 lei; in streinatate 50 Sase luni 15 Trei luni 8

Un numar in streinatate 15 bani

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

ADMINISTRATIA No. 16 - STRADA ACADEMIEI - No. 16

Adevărul

Să te ferești Române de cuiu strein în casă

V. Alexandri.

Director politic: ALEX. V. BELDIMANU

NUMERUL 15 BANI

ANUNCIURILE

Din BUCURESCI și JUDEȚE se primesc: NUMAI la ADMINISTRATIE din Streinatate, direct la administratie și la toate oficiile de publicitate. Anunțuri la pagina IV 0,30 b. linia III 2, — lei II 3, — „ Inserțiunile și Reclamele 3 lei rândul. La Paris, ziarul se găsește de vânzare cu numărul la kioscul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMER VECHIU 30 BANI

REDACTIA

No. 16 - STRADA ACADEMIEI - No. 16

Bucuresti, 4 Aprilie, 1893.

VULPOIUL

D. L. Catargiu nu e un om cult; D-sa nu e nici scriitor, nici orator, nici teoretician, nici propagandist, nici om de convingeri, nici om de caracter, pe a căru-i vorbă să poți pune temeiul... într'un cuvint. D. L. Catargiu nu are nici una din calitățile omului de Stat modern, conștient de locul ce ocupă și de rolul ce are de îndeplinit. In schimb însă D-sa are o singură calitate, dacă o putem numi calitate: șiretlicul. E atât de șiret mosneagul, în cât nici o dată n'o să i afi gândirea și convingerea intimă. Pe cât D. Carp e de o francheță dusă până la brutalitate, pe atâta D. L. Catargiu e de ascuns. Șiretlicul, bizantinismul au ajuns la acest bêtân o doua natură. Dacă îi vorbești de hoțiile de la Galați, el îți răspunde de mămăliguța de la Golăsești; dacă îi vorbești de furturile de la Sf. Spiridon, el îți răspunde vag, nelămurit, că nu e nimic hotărât, dar că totul o să se pue la cale. Iar în materie de dovezi, dovezile sale cele mai zdrobitoare sunt rapoartele prefectilor săi. Une ori îl vezi căznindu-se să despice firul de păr în patru, să se dedea la o argumentare din cale afară de subțire, să subtilizeze lucrurile, ca un boscar iscusit, în dosul unei interpretări grosolană a cuvintelor; alte ori îl vezi făcându-se Tănase, cănu pricepe de ce e vorba; — nici o dată sincer, nici o dată leal.

O dovadă în această privință o putem avea în circulara adresată prefectilor pentru a liniști spiritele de îngrijirile ce-le-a putut naște opoziția cu agitațiile în contra legii maximumului.

Această circulară e scurtă, are numai șase paginii; de aceea o vom analiza în întregime, pasagiu cu pasagiu, pentru a se vedea tot șiretlicul oriental al primului-ministru și pentru a se mai vedea cum șiretlicul și buna-credință sunt două însușiri care se exclud.

Pasagiul întâiu al circularii: Domnule prefect, Opoziția, profitând de libertatea intrunirilor, și a presei, răspândește prin public atacuri îndreptate în contra guvernului, suspectând intențiile lui și cerând a induce în eroare, prin denaturarea faptelor, pe toți orășenii și mai ales pe comercianții, luând de bază în această campanie legea maximumului taxelor comunale.

Lata opoziția care profită de libertatea intrunirilor și a presei, pentru a răspândi în public atacuri în contra guvernului, suspectându-i intențiile și căutând să-l compromită pentru o lege ce avea a maximumului taxelor comunale, care chiar din acest pasagiu se anunță ca o lege foarte bună, minunată, admirabilă. Dacă n'ar fi libertatea presei și a intrunirilor, opoziția n'ar putea profita de ea și guvernul n'ar întâmpina nici o dificultate în opera lui patriotică pentru consolidarea Statului, etc. Într'adevăr, iată și pasagiul al doilea al circularii, care încearcă să justifice legea maximumului și deci netemeinicia atacurilor opoziției îndreptate în contra guvernului:

Mal întâiu, legea propusă de guvern nu este o lege nouă, ea este o contopire și generalizare a legilor maximumului din 1871 și a legilor speciale votate de Corpurile legitimoare, pentru cea mai mare parte din comune, de la 1871 și până astăzi. Ceva mai mult, tariful prezintă de guvern conține taxe mult mai reduse de cât acelea care au fost votate prin diferite legi.

Legea propusă de guvern nu e o lege nouă... Dar cine a pretins că e nouă, D-le L. Catargiu? Opoziția, după cât știm noi, n'a prezentat o ca atare; din contra, unele ziare au reprodus-o în întregime, cu expunerea D-tale de motive cu tot, în care se arată că ea e modificarea și amplificarea legii din 1871. In ce privește afirmațiunea că tariful prezentat de guvern conține taxe mai reduse, etc., acesta e un mare neadevăr. Inșă-și expunerea D-tale de motive recunoaște că, pentru a se putea face față nouilor cerințe de îmbunătățire a comunelor, s'au urcat taxele asupra obiectelor impuse la taxe de acciz prin legea din 1871 și s'a lărgit cercul articolelor imposibile, ceea ce în alte cuvinte înseamnă că s'au supus taxelor de acciz obiectele scutite până acum de aceste taxe. Și când lucrurile stați așa, cine cerează a induce în eroare prin denaturarea faptelor, pe toți orășenii și mai ales pe comercianții?

Să trecem la pasagiul următor al circularii ministeriale:

cială; prin urmare consiliile comunale respective vor vota taxele care-le vor erede proprii și vor fixa ceea ce vor crede ele din maximumul legii, iar acei contribuabili, cari se vor găsi atinși în interesele lor, pot reclama și protestele lor vor găsi de sigur în consiliul de miniștri un sprijin destul de puternic pentru ca interesele lor să nu fie jignite.

Cine a pretins că legea este obligatoare pentru comune, D-le L. Catargiu? De ce atribuie opoziției asemenea enormități, pe care ea nu le-a rostit nici-odată? — In ce privește promisiunea că contribuabilii cari se vor găsi atinși în interesele lor și vor protesta vor găsi în consiliul de miniștri un sprijin puternic, aceasta înseamnă: paște, margule, iarba verde! Căci care contribuabil nu se va simți atins în interesele sale, când va fi nevoit să-și procure obiectele de întreținere trebuință încercate de taxe de cinci și de zece ori mai mari ca până acum? Și dacă, toți se vor simți atinși în interesele lor, de ce consiliul de miniștri nu le oferă puternicului său sprijin chiar acum retrăgând legea? Afară de asta, cum se împacă afirmațiunea categorică din pasagiul precedent că taxele din legea propusă de guvern sunt cu mult mai reduse de cât acele de până acum și cu teama exprimată în acest pasagiu că se vor găsi poate și contribuabilii atinși în interesele lor, etc? Cum adevărat or să fie contribuabilii nemulțumiți pentru că li s'au redus taxele?....

Pasagiul următor e un model de obscuritate. Iată-l:

Nu sunt adevărate criticile ce se aduc guvernului cum că prin legea de față se vor taxa produsele tuturilor fabricate din ori-ce comună, ci numai ale acelor care au fost impuse și până astăzi, — precum berea, etc.

Ce o fi vrând să însemneze aceste rânduri, nu pricepem. Ele arată cât interes are guvernul de a nu-și spune lămurit cugetarea, de a nu avea curajul să o spuie, de a surprinde buna-credința a cetățenilor, de a pescui în apă tulbure. Nu se vor taxa produsele tuturilor fabricate din ori-ce comună, ci numai ale acelor care au fost impuse și până astăzi... Inca odată, ce înseamnă acest limbaj sibylic? Ce voește să stabilească D. L. Catargiu cu aceste cuvinte în contra infamiei opozițiilor care profită de libertatea presei și a intrunirilor pentru a discreditata guvernul, patrioticul guvern?

Dacă voește să spuie că după legea veche numai berea fabricată în lăuntrul comunelor era taxată, e adevărat; dar atunci ce înseamnă acel et cetera? Dacă vopște să spuie că după legea nouă se taxează iarăși numai berea, atunci spune un neadevăr sfruntat și rușinos pentru un om ajuns la vârsta autorului aceste circularii, când e lucru știut că se taxează o mulțime de alte obiecte de consumație scutite până acum de taxele de acciz.

Dar să trecem la pasagiul al cincilea, pentru că în acest pasagiu, mai mult de cât în ori-care altul, se ved urechile... vulpului, în toată splendoarea lor:

De asemenea nu este adevărată învinuirea ce se aduce guvernului că el voește să favorizeze industria străină. Nici o dispoziție nu este în lege care să legitimeze o asemenea teorie și sub aceste rapoarte nu se poate modica întru nimica starea lucrurilor de astăzi; nu este o singură comună, unde prin tariful taxelor de acciz să se facă deosebire între articolele indigene și cele similare străine; ova mai mult, prin toate convențiile comerciale ce s'au încheiat sub guvernul liberal cu țările străine, se prevăd formale dispozițiuni că nu se admit pentru produsele acelor țări taxe de acciz mai mari de cât pentru produsele similare indigene; de altminterlea aceasta este firesc, căci, din momentul ce o marfă străină a plătit la intrarea ei în țară drepturile ei vamale, stabilește prin lege, prin aceasta chiar a dobândit natura indigenă și ar fi nedrept să mai fie lovită și prin taxe de acciz diferențiale.

Cititorii ved pe acest bêtân vicluan, necăjindu-se să stăvilească. Dunărea cu o mână de pământ și să înprăștie cu o suflare slabă și neputincioasă, mouri, de pe cer.

Când a pretins opoziția, D-le L. Catargiu, că guvernul voește să favorizeze industria străină, scutind de taxe produsele sale, sau impunându-le la taxe mai mici de cât produsele similare ale industriei indigene? De ce te faci că nu înțelegi de ce e vorba? De ce desminteți propriile D-tale însinuări și nu criticale opoziției? Opoziția a pretins un singur lucru și anume că punând aceleși taxe de acciz asupra produselor industriei străine ca și asupra celor ale industriei indigene din lăuntrul comunelor, industria străină e de la sine favorizată, pentru simplul cuvint că dezvoltarea ei în timp de zece și sute de ani nu se poate compara cu începutul de dezvoltare al industriei noastre, care datează de câțiva ani; așa în cât taxele vamale ce le plătește industria străină pentru natura-

lizarea produselor sale pe teritorul țării noastre nu sunt îndestulătoare pentru a pune industria indigenă la adăpost de o concurență nimicitoare pentru ea. Opoziția a mai pretins că industria indigenă găsea un sprijin puternic în debușeu local, al comunei unde fabrica era instalată și unde produsele sale erau scutite de taxe de acciz, și că astăzi i se dă o lovitură mortală răpindu-i-se acest avantaj, căruia datorăte în mare parte puțința menținerii sale în concurența cu produsele industriei străine. Opoziția a pretins în sfârșit că impunând la aceleași taxe de acciz produsele industriei indigene în lăuntrul comunelor unde fabricele ființează, prin însuși acest fapt se favorizează industria străină, de oare-ce ea va găsi pe piață concurența unei industriei slabe, desarmate, la începutul dezvoltării sale, încercată de aceleași taxe către comună și lipsită de ori-ce protecție. Iată ce a pretins opoziția. De ce nu răspunzi la aceste aserțiuni. D-le L. Catargiu? De ce îți făurești singur o însinurare ca aceea că opoziția ar fi afirmat că produsele industriei indigene sunt supuse la taxe de acciz mai mari de cât produsele industriei străine (atâta ar mai fi trebuit!) și apoi răspunzi cu succes propriei D-tale născociri? E adevărat că taxele de acciz sunt aceleași pentru produsele străine, ca și pentru cele indigene, locale? E adevărat că cei doi adversari nu sunt de puteri egale, că unul e mai tare și mai puternic înarmat, pe când cel-alt e mai slab și desarmat în lupta de concurență întreprinsă între amândoi și că prin urmare cel mai tare trebuie să învingă, pe când cel mai slab trebuie să cadă? E adevărat că cei ce vor cădea vor fi industrialii noștri, cari au angajat tot avutul lor în întreprinderi, bizuindu-se tocmai pe această favoare a scutirii de taxe de acciz, care înseamnă foarte mult, care e însăși puțința lor de a se menține, mai ales în centruri mari cum e Capitala? E adevărat că acești industrialii vor fi ruinați, în folosul adversarilor lor streini, cari vor rămânea stăpini fără concurență pe piețele noastre? Aceasta e cestiunea și la aceste întrebări se cuvenea să răspundă primul ministru în circulara sa, — dacă și-a pus în minte să trimeată prefectilor o circulară, — iar nu să facă pe vulpoiul bêtân și șiret și să desminte aserțiuni ce nu s'au formulat, idei ce nu s'au susținut, absurdități pe care el singur le susținește prin o grosolană și naivă interpretare a cuvintelor. — Că prin toate convențiile încheiate sub liberalii nu s'au admis deosebiri de taxe de acciz între produsele străine și cele indigene, aceasta e adevărat, dar nu dovedește nimic, de oare-ce prin produse indigene liberalii au înțeles produsele fabricate în lăuntrul țării, într'un oraș oare-care și consumate în alt oraș din țară — produse care e și drept să fie supuse aceluiași taxe de acciz ca și produsele străine, — iar nu produsele din lăuntrul comunelor, produsele ce nu vin de peste barieră și care au să rămâie ca și până astăzi, — afară de bere — scutite de taxe de acciz. Primul ministru face și aci pe naivul, care nu înțelege de ce e vorba.

In sfârșit, circulara se încheie cu următorul ordin dat prefectilor:

Veți lua dispozițiuni, D-le prefect, a da cea mai mare desminteală prin presă și prin mijloacele ce veți găsi de cuvintă acestor uneltiri, care nu sunt de cât calomnii ce se aduc guvernului și care n'au alt scop de cât a alarma spiritele și a escita pe cetățenii contra guvernului.

Aceasta înseamnă în alte cuvinte: D-le prefect, vei lua măsuri să adormi pe cei întreprinși să protesteze, până ce o să treacă legea prin Camere; pe urmă, după ce vom fi trecut gârta, e treaba noastră și în tot cazul vom putea răspunde celor ce ne arbăm pentru o asemenea lege... De ce n'ar protestat când Camerele au discutat-o?

Și apoi a desminteți prin presă și prin toate mijloacele pe care prefectii le vor găsi de cuvintă! Multe mijloace de desminteală, vor găsi că sunt de cuvintă prefectii catargiști, când e vorba de chiar, existența regimului!...

Recețiți acum circulara, analizați-o din nou punct cu punct și mărturisiți conștiincios dacă șiretlicul vulpului din fruntea guvernului nu e cusut cu ață prea albă, ca că nu o vadă și cei mai miopi.

Dar e și o parte tristă în toată această afacere. E trist să vezi un om bêtân, șeful unui partid, președintele unui consiliu de miniștri; primul consilier al unui Rege, că nu are curajul de a spune verde: Da am ridicat taxele de acciz prin proiectul de meu de lege, și am

favorizat industria străină, ruinând pe cea indigenă, pentru cutare și cutare motiv; e trist să-l vezi că în loc de a ținea țării acest limbaj crud, dar leal și demn, preferă a recurge la șiretlicuri copilărești, la mistificări și bizantinismuri, și chiar la neadevăruri sfruntate, care de bună seamă nu vor induce pe nimeni în eroare, dar care pun într'o lumină tristă pe omul care ocupă cea mai înaltă demnitate politică în Stat.

Ioan N. Roman.

TELEGRAMS

BERLIN 14. — Reichstag. Tribunalele sunt pline. D. Ahlwardt își prezintă documentele sale președintelui, cerând, ca ele să fie supuse cercetării unei comisii speciale. Președintele a răspuns că trebuie prezentată cererea sub formă de propunere sau de petiție. D. Ahlwardt a luat documentele sale și a căutat să aibă mai multe iscălituri ale democraților pentru propunerea sa.

Spovedania de Duminică

IOAN KALINDERU

Duhovnicul: — Ce vrei omule și ce păs te aduce în săptămîna luminată în locașul Domnului?

Kalinderu: — Nu sunt om, părinte... ci lăncu Kalinderu, care vine la Sfinția Ta ca la un slujbaş credincios al bisericii mele, ca să mă...

Duhovnicul: — Nu păcătuți, fiule, chiar în sfîntul locaș. Biserica este a Domnului, iar nu a ta; acumă spune ce vint te aduce?

Kalinderu: — Venit-am, prea sfințe părinte, să te rog ea pe un om bun, drept, și temător de Dumnezeu, să fac oțea-vacă acăstă, la sfîntul Mina, făcătorul de minuni, pentru liniștea sufletului meu turburat și neodihnit, spovedindu-mă în același timp Sfinției Tale, căruia vôi mărturisii toate păcatele mele.

Duhovnicul: — Tu păcătoș, fiule? Par'că până acumă vôi să trec drept un sfinț? Atunci, ingenuche ce smerenie și spune tot; nu căuta să mă înșeli, căci pe Domnul nu-l poți înșela.

Kalinderu: — Da, părinte, vôi spune adevărul; sufletul meu este încercat de păcate grele și supășit, căci desărtăciunile lumești nu m'au lăsat să dorm, odihna sufletescă mi-a dispărut, mal ales de când slugăresc la palat... Ah!... părinte...

Duhovnicul: — Știu, fiule e greu să-ți singeri inima cu unghiile tale însuși; dar Domnul adevăr cere, căci pentru adevăr a pățimit pe cruce fiul său; spune, nu te codi, mărturisește tot și te vei ușura.

Kalinderu: — Incă de mic am fost muncit de necuratul, boala măririlor m'a adus în starea asta de sminteață sufletescă; pentru o panglică, mi-am uitat origina democratică; pentru o stringere de mîni împărăcescă, am tăgăduit toate principiile liberale, pentru un titlu de la pa'at, mi-am dat sufletul lui Skraoschi, Roagă-te părinte, pentru sufletul meu. Nu sunt vrednic-nici să mă închin înaintea Domnului. Patima măririlor m'a pierdut. Am lăsat să moară tata stinger, numai pentru că la Berlin eram într'o misiune cu care puteam să mă falezesc și de unde puteam să-mi leasă o decorație. Lăsuș-am și țărîta-m'am mult pentru a fi cel mai decorat om din țară. Milostivește-te părinte, căci m'eu înabășă păcatele!... Simt apropiindu-se ceasul de apoi, fără mântuire. Ah! imi vine să blestem ceasul, în care...

Duhovnicul: — Nu blestema, fiule! Liniștește-te privește adinc în inima ta și vino la pocăință, căci rătăcirile din urmă n'are mântuire, iar căința găsește iertare dinaintea Domnului.

Kalinderu: — Ca magistrat, părinte, am făcut multe hatăruri, însă numai la cel mare, căci numai de la densul puteam căpăta înaintarea rivniti de deșarta-mea ambițiune.

Azi, ca administrator al domeniului coroanei, câte temele am făcut, numai șalele mele știu; câte sufețe țărănești, m'eu blestemat pentru im-pilarea lor! Și eu caut să trec în ochii lumii de protector al țărănilor. Fac școl și biserici pe moșile Coroanei și țiu discursuri slugarnice, când de la țărani iau șapte, pîi și împuşc pentru cea mai mică încălcare a pădurilor Regelui. Și martor m'eu Domnul, că nu fac asta din interes bănesc, căci leafa n'o iau...

Duhovnicul: — Da, știu, o depuna, Regele la Casa de depuneri pe numele tău.

Kalinderu: — Nu știu! Și chiar de știu, nu banii m'eu încântă; ci setea nestinsă a măririlor; vôi să am mered a face cu capete încoronate, cu oameni mari și îmbogățes pe M. Sa numai ca să trec în ochii celor ce m'eu văd, ca mina dreaptă a Regelui. Pe miniștrii îi schimbă, eu sunt inamovibil la palat, mal inamovibil de cât la Curtea de casație...

Duhovnicul: — Hoi păcătoșule, că mai bui măciit. Ajungă-ți pentru azi...

Canou: — Să lezezi toate decorațiile! Kalinderu: — Și ordinul Hohenzollern? Lasă-mi' barom pe asta, părinte, că mi se rupe inima...

Duhovnicul: — Mal alos pe asta, să l'arunci în foc înaintea tuturor! Să te retragi la Mălini și în virful Frasinului să ții clădăști o chilio, unde să stai pe post și rugăciun un an întreg. Când vei vedea căte un țărân, să l'cazi în genunchi și să-l ceri iertare.

Când vei vedea pe Regele, să ții scuipi în sin, să arunci un păiu după-dinsul și să zici tare: Păi, satano!

Când te-o apuca dorul de palat, să iei și să citești patimele lui Iov.

Lăinește, dacă știi, poți să mă scrii. Numai ast-fel, poate vei intra în harul Domnului. Duhovnicul Ignat, (de la Sf. Ite)

CABINETUL NEGRU DE LA POȘTA

Citim în Evenimentul din Iași: Articolele noastre asupra situațiunei Creditului Urban din localitate, au îngrozit, se vede, pe directorul acestei instituțiunii, care, cu ori-ce preț, vôi să afle pe autorul lor.

Cu această ocaziune s'a dat pe față existența unui cabinet negru la Poșta, înfîmțat sub regimul conservator.

Mulți s'au plîns că li s'au sustras scrisori. Astă-zi avem o dovadă, că în acest cabinet negru se petrec cele mai mari infamii.

D. Scarlat Pastia, a trimis la București ziarului Adevărul un număr din Evenimentul, care vorbea de situația Creditului, însoțit de o carte de vizită prin care D. Pastia, atrăgea atențiunea directorului Adevărului, asupra acelu-i articol.

In loc ca corespondența D-lui Pastia să ajungă la destinație, ea a fost reținută în cabinetul negru de la Poșta și predată D-lui Sturdza, directorul Creditului fonciar urban din Iași, pentru a se servi de ea, în contra D-lui Pastia, care este membru în consiliul de administrație al Creditului.

D. Sturdza nu s'a știit că în plînd ședința a consiliului, să se servească de corespondența sustrasă de la poșta, contra D-lui Pastia, care protestând și-a dat demisiunea din consiliul de administrație.

Asupra acestui fapt vom reveni mâine.

Soluția crizei în Belgia

BRUXEL, 2 Aprilie. — Criza care s'ua produs din cauza chestiunii revisiunii pare a avea o soluțiune apropiată. In comisiunea celor 21, D-nii Ferron și Janson, șefii stângii extreme aderând la propunerea D-lui Myssen, basată pe sistemul pluralității, au promis vr'o 40 de voturi în favoarea acestei propuneri. Dreapta este de asemenea favorabilă, astfel încât majoritatea de două treimi li este asigurată.

BRUXEL, 2 Aprilie. — O ordonanță a primarului interzice procesiunile și grupurile.

CATOLICISMUL

INSTRUCȚIUNEA PUBLICĂ

Suntem cu toții de acord a recunoaște starea de lipsă de cultură sau mai bine zis starea de cultură falșă și greșită a femeilor noastre, dar nu ne dăm osteneala de a vedea pricina rului.

Neîndoieșnic, că în primul rind vine instrucțiunea ce se dă fetelor și firește când e vorba de instrucția publică apoi toată vina o dăm școalelor noastre publice și profesoarelor.

Ei bine! este o mare greșeală, căci cea mai mare parte din femei nu primesc de cât instrucția primară de la școalele publice, foarte puține primesc instrucția secundară și acestea în vederea vre-unei profesii liberale.

Restul femeilor, burgezia mare și puternică, care are mijloace de a da fetelor o instrucție completă și solidă, care să facă din ele podoabe de cultură au dispert pentru școala publică și firește se adresează pensioanelor.

În primul rind sunt pensioanele catolice cunoscutе și aparținînd corporației religioase Notre Dame de Sion, care și-a făcut renumele că dau instrucție și educație fetelor din familiile bune și care speculează această legendă într'un chip odios.

Și dacă ar fi să vorbim numai de institutul catolic din Galați, care numără poate una mie eleve și a cărui local este mai vast ca șapte localuri de cazarmă, încă am avea dreptul să primim chestia dintr'un punct general, acela al influenței ce are asupra societății noastre.

Pentru că vorbim de institutul Notre Dame de Sion din Galați să ne întrebăm care sunt profesorii sau profesoarele ce lebre sau cel puțin specialiste, care fac cursurile și cărora prin urmare le este încredințată instrucțiunea publică? Nici unul și nici una!

Câte-va călugărițe, foste surori de caritate prin spitalele din Paris sau servitoare prin mănăstiri, care abia știu să scrie câte-va rânduri corect, sau știu câmpăni pianul foarte prost.

Lată tot bagajul intelectual al acestui pension! Și apoi ne mai mirăm de starea de incultură a soțiilor noastre.

In adevăr, vina cea mai mare este a familiilor, cari trimet copilele în aceste false pensioane; dar naște întrebarea: guvernul nu are nici o răspundere, nu este el dator să privegheze și să pue obligații asupra programului și cunoștințele acelor însărcinați cu conducerea institutului?

Neîndoelnic că chestia nu supără discuta.

Dar guvernul nostru este neputincios față de catolic și calicisim. Dacă capul statului este catolic, apoi cameleonii nu mai îndrănesc să se atingă de catolic, nici când aceștia demoralizează societatea, când ajung un pericol.

Am avut ocazie să constat că la institutul Notre Dame de Sion din Galați fetele din cursul superior nu au nici cele mai elementare noțiuni de istorie și geografie; în schimb sunt foarte meștere și inițiate în ale religiei catolice și practicilor călugăriților.

Alături de această lipsă de cultură, cu această ignoranță la care sunt condamnate mulțime de eleve, trebuie să punem și tendințele religioase ce se urmăresc de corporația catolică Notre Dame de Sion.

Lucru curios și caraghios, în același timp, dar care de alt-fel caracterizează de minune burghezia Franceză. Pe când în Franța guvernul republican a laicizat spitale și școlile, adică a gonit călugări și călugărițele din institutele de cultură și de bine-facere, același guvern republican dă protecție institutelor religioase din străinătate, puse sub protecția Franței. Cu alte vorbe, ceea ce nu este bun pentru Francezi, ceea ce este considerat, chiar ca o primejdie pentru statul civil Francez, este impus străinilor și luat sub protecția Republicii. Astăzi, pentru Republica Franceză, calicisimul a devenit marfa de exportatiune brevetată.

Dar este datoria tuturor oamenilor de bine din țara noastră, ca această marfa de exportatiune, negaranțată de stat, dar pusă sub protecția statului, să fie trecută prin biurourile de analiză chimică.

Nu puteți D-lor Miniștri Cameleoni să vă atingeți de calicisim de frica stăpînului, din mila căruia ne guvernați bine, dar cel puțin ați putea exercita un control permanent asupra moralității și cultivei din aceste stabilimente exotice.

Ori cât am fi de toleranți, totuși cred, că această toleranță nu trebuie să meargă până a permite unor călugărițe pribegite pe la noi, să devie arbitrul idealurilor noastre, să ne stăpânească chiar, prin influența ce exercită sau ce vor exercita asupra femeilor și familiilor noastre.

Chestia calicisimului în legătură cu instrucția publică, este foarte importantă și de aceia nu facem prin acest articol de cât a o pune în discuția publică, căci vom reveni pe larg și cu fapte precise.

Un Gălățean

RUBRICA VESELA

La examenul de institutor

PROBĂ PEDAGOGICĂ

X, candidatul, are să esplice copiilor de clasa III despre genuri.

Candidatul explică copiilor înaintea comisiunii de examinare.

Candidatul: — În câte se împart lucrurile din lume?

FOIȚA DE DUMINECA

Actualitate

Păcăleală de 1 Aprilie

Sperăm, că după evenimentele care s'au petrecut la doi pași de granițele noastre, cei din urmă sentimentali, cari se încăpăținează a crede în gîșel istoric, care se cheamă politica, își vor arunca, fără zăbavă, credința la hala vechiturilor și pe oamenii, ziși de stat, cari trăiesc pe urmele acestei credințe, la ospiciul Măreuța.

Dar fiind-că suntem „vechi pe lume“: fiind-că numai foarte rar am văzut logica lucrurilor și inteligenta cercetare a condițiilor în care surpriza își face minunile în arta, pe care o practicău cu atâta fudulie Talleyranzi și Palmerstonii, producând conversiuni, vom ridica pentru cititorii Adevărului (și numai pentru denșii) căci secretul e de rigoare—un colț al vîlului misterios, care ascunde celor fără pătrundere realitatea lucrurilor.

Dar lucrul e bine înțeles! Bunii cititori ai Adevărului s'au învețit mînt de cele ce vor citi, apoi, păstrînd cu sfințenie numărul de azi pentru copiii lor și pentru instrucțiunea acestora, să se ferească de a vorbi prietenilor lor bugeivorii de această, ca sa nu ne expue otrăvii familiei Borgia, pe care n'ar lipsi de a ne-o turna în cupă excelenții guvernânți de astăzi.

Joi, 1 Aprilie, era un five o'clock la palatul din București. Asistența era mai mult numeroasă de cât strălucită. Menageria

— Ăă mă. Nu știți, nu e așa? să vă spun eu în două, în lucruri și ființe.

Cană. — Dar astea în câte se mai împart?

— Băgați de seamă copii să nu mē dați de rușine, vē spui tot eu. Asta se împarte în 3: Alea se cheamă genuri. Al d'întăi se cheamă masculin, un exemplu: Cal, ca să fie feminin trebuie să'l facem Iapă, un exemplu de al treilea gen.

Ați văzut voi copii în științele naturale ce se cheamă curcitură, asta e al treilea gen, spre exemplu ală... catăru.

Băeții ridicînd degetele în sus, răspund: scaun, D-le!

Cană. — Așa e băeții, vedeți astea sunt ce am vrut să demonstru, genurile.

Dupe aceasta candidatul mulțumește copiilor că au fost atenți și comisiunii că a bine-voit a-l asculta, și termină susținerea acestei probe pedagogice.

DELLA PORTA

— Napolitana —

Săruturile mele vreau nimeni să le știe, Căci eu dē și-am dat multe, de tîne câte's date?

Fii singură tu mindră dacă mai vrei mindrie. De-ai fost multe-ale mele, ai fost nenumărate.

De vream ca scotite săruturile să-mi fie Tu mē țineai într'una cu buzele încleștate;

Săruturile mele păstrează-ți-le ție Mindrușo, când atîta de bine-ai fost furate.

Bologna — Aprilie, 1893. A. din Dorna.

Corumpătorii de astăzi

Evenimentele de azi nu prețuesc nimic pentru complectarea teoriilor; și aceasta trebuie să se înțeleagă mai cu seamă despre evenimentele politice care atrage luarea-aminte a lumii întregi, în așa fel că silința ce 'și dai cine-va ca să înțeleagă întinderea lor e cu mult mai mică. Astăzi, nenorocitele procese din Paris și Roma (Banca romană) îmi dau un prilej neplăcut, ca să demonstrez în ce măsură ele întăresc teoriile mele asupra crimei politice și a remediilor sale.

Printre cei trei corupători în afacerea Panama, unul Cornelius Hertz, are numai urechile reu puse și privirea uricioasă.

Reinach, n'are de cât o dezvoltare foarte pronunțată a arcadei sprincenelor. Pleșuiva lui peste măsură de mare, e un caracter anti-criminal.

Arton e singurul care are mai multe caractere — nu mai multe de patru — care dau tipul criminal: cele două umflături frontale foarte exagerate (hydrocefalie frontală), niște urechi mari înoarse, falca voluminoasă, privirea cinică; dar și el are un caracter ce nu se găsește mai nici odată la criminalii din nascare, dezvoltarea exagerată a labei.

Observ decî aceștii trei conducători, fenomene opuse celor pe care mi le oferă criminalii din nascere politici, de pildă anarhiștii, adică lipsa tipului criminal; căci la ei fisionomia e aproape aceea pe care o găsim la oamenii cinstiți.

În Italia, jesuitismul care se amestecă foarte mult în arta de a guverna, încearcă s'ascundă plaga corupției și să mascheze publicului scandalul.

Dar ea nu'i mai puțin vedită și mai puțin rușinoasă de cât aceia din Franța, căci n'are cel puțin ca pretext îndeplinirea unei idei mari, sau o iluzie mare cum era cazul cu Panama.

La noi, din șapte personaje implicate în afacerea băncilor de emisiune, trei au câte-va caractere criminale.

Și ceia-ce se zice despre tipul fisic, tot atât de bine se poate zice și despre inteligență și sentiment.

În locul unei inteligențe mediocre și încălțite, în locul cinismului și al acelei

lipse de ori-ce sentiment etic și afectiv, care formează caracterul criminalilor în-născuți, chiar al celor de pe o treaptă mai înaltă — chiar al politiciilor, ca anarhiștii, regicizii — noi vedem aci niște spirite echilibrate și luminate, ce au avut în diferite împrejurări, destinele țării în mâinele lor, cu toată încrederea cuvenită, și cari în loc să rămână nesimțitori și cinici în fața acușățiunii, sunt adănc mișcați și până la așa punct afectați că, în Italia cel puțin, ei reușesc aproape să facă lumea să uite că banii pe care 'i-au sustras s'au delapidat, 'i-au luat în adevăr de la oamenii cei mai sēraci.

Toți măr'urisc și plâng, afară de Hertz și Arton, cari s'abat mai mult de la tipul onest, și Cuciniello care neagă sus și tare și care are, de altminteri, caracterele tipului criminal, care arată apathia și cinismul adevăratului criminal; ceva mai mult, destrăbălarea peste măsură și târzie care se găsește adesea la otrăvitori. Cuciniello are de asemenea o nepăsare desăvērșită pentru necineșta lui. Abia arestat, el joacă o adevărată comedie, prefăcîndu-se că se omoară, iar după o jumătate de oră oferă pazitorilor sei țigări și fumează chiar și el. D'abia sosit în închisoare, el mănâncă cu mare poftă și face glume pe socoteala bucatelor și a odăilor închisorii. Cere de citit cărți obscene și apoi declară că cu dēnsul va mai pierde și pe alți culpabili, ceia-ce e una din bucuriile adevăraților criminali.

Cei-l-alți prizonieri, din potrivă, sunt bolnavi de durere; ei plâng și nu mănâncă mai nimic; nu cer de cât cărți serioase.

Pentru a explica negațiunea caracterelor criminale chiar la acușății culpabili, nu trebuie multă dezvoltare celui ce cunoaște lucrările publicate mai 'nainte în la *nouvelle revue*.

Faptul e că delapidarea veniturilor altuia și abuzul de încredere, sunt crime care nu pot fi comise de cât de persoane simpatice care nu redeseaptă respingerea și neîncrederea prin caractere degenerative, ca cei-l-alți criminali.

Din contra, sunt niște persoane care exercită aproape un fel de vrajă asupra aceluia care, prin logică, ar putea scăpa de sub influența lor.

Frauda, abuzul de încredere, sunt o transformățiune evolutivă, civilă dacă voiiți a crimei, care 'și-a pierdut ori-ce cruzime. În locul ei vine acea lăcomie și deprindere de a minți, care din nenorocire se generalizează.

Trecem de la țară la oraș, de la oraș la orașel, la capitala cantonului, vedem în întreprinderile comerciale de la cea mai mică pân' la cea mai mare, dezvoltându-se minciuna.

În societățile mai 'nalte, sub formă de băne pe acțiuni, vedem adesea înșelătoria exercitându-se în permanentă, în dauna celor înșelați și garanția fără nici un temei, prezentându-se sub numele cele mai onorabile.

Aceasta explică de ce acela care delapidă sau își însușește bunurile altora, este cel mai adese ori numai un criminaloid, care are caracterele omului comun și care fără un prilej favorabil și fără importanțe ispitite nu s'ar face vinovat.

Dibăcia, viclenia cător-va conducători ca Herz, Arton, Reinach la care înșelăciunea și trădarea au crescut printr-o cauză etnică, au provocat lipsa de energie. Aceștia, și mai cu seamă cei doi dintăi, au semnele tipului criminal. Un cinism desăvērșit se apropie cu mult mai mult de criminalul înăscut de cât de criminaloid. Ei fură centrul de cristalizare în prejurul căruia se alipiră inculul cu 'ncetul, ca niște mici cristale, deputați, dia-rhiști, împinși de setea de aur.

Una din cauzele corupțiunii comune

Francezilor și Italianilor, este condițiunea politică, sistemul parlamentar, care nu numai că nu este o garanție de onestitate, ci mai de grabă un factor de necinste, după cum am arătat în lucrarea mea *Crime politique*.

Parlamentarismul se aseamănă unor cicatrice, cari ascund supurația rănilor și împiedică chiar ca ele să'și deschidă o cale. Ba ceva mai mult încă, sistemul parlamentar indeamnă la crimă, căci, în timp ce el garantează aproape deputaților și senatorilor, nepedepsirea furtului, desfășurată în ochii tuturor milioane aproape libere, spre care n'au de cât mîna să 'ntindă.

În Italia și Franța se vede cât sunt de numeroși acei care se bucurară de această fără să folosească ei personal, ci numai ca să influențeze asupra alegerilor.

A fi pungaș din dragostea către un partid și în favoarea așa creșutului bine public, nu pare astăzi a fi o crimă după cum în evul de mijloc nu părea a fi o crimă otrăvirea și asasinarea pentru motive politice: căci știm, că otrava și pumnalul nu erau numai instrumentul politic al Borgilor, ci și acela al sfatului de țec din Venetia care, în ședințe secrete hotărâra să otrăvească pe dușmanii statului, miniștrii, cu aceiași ușurință cu care la noi s'hotărăște publicarea unui pamflet.

Atunci cum să mai stăi la 'ndoială, de a susține un țar și chiar un prieten cu bani publici? Nu este în Italia un proverb: „Bani publici, banii nimănui?”

Ceia ce'i mai reu e, că remediile se găsesc foarte cu greu; căci, cu cât civilizația va progresa, cu atât pungașia se va generaliza în toate sferile.

Negreșit, un proces ca acel cu Panama, la Paris, arată o țară care nu'i încă cu desăvârșire coprinsă de gangrenă și care se poate ridica din noi, aceasta însă este cu atât mai puțin de nădăjduit în Italia unde parlamentul a avut oare-care veleitate de-a face dreptate, dar fără nici o reușită.

Un remediu radical ar fi de a micșora cât mai mult numărul reprezentanților țării și deci, candidații la crimă.

Ar trebui să micșorăm în loc să mărim centralizarea puterii precum și isvorul momelor prea mari, ca să nu ispitim pe oamenii de rînd.

De asemenea, trebuie să dăm cea mai mare libertate posibilă presei, care chiar în Franța este împiedicată de legi (așa zise liberale); ar trebui ca aceasta să poată spune tot-d'a-una adevărul, să dea veste publicului de primejdiile ce 'l amenință.

Îmi pare încă potrivită propunerea pe care o făceam prin lucrarea mea *Crime politique*, propunerea unui tribunal parlamentar și departamental care ar avea dreptul și datoria de a spune adevărul pretutindeni și tuturoara, fără să se expună la proces de calomnie; trebuie să ne amintim că numai Tribunalul, Republica romană 'i-a datorit echilibrul și stabilitatea sa timp de atâtea veacuri. Fără deputați tribuni ca Imbriani și Déroutelle, adevărul asupra corupțiunii, nu s'ar fi dat la lumină nici în Franța, nici în Italia.

O cameră întreagă, în ast-fel de împrejurări, prețuesc mai puțin de cât un singur om curajos.

Și, fiind-că pentru găsirea unor așa oameni nu e tot atât de greu ca pentru găsirea unor oameni mari de stat cinstiți, trebuie să îngrijim de acești oameni și să le dăm toată libertatea de a lucra și de a vorbi.

Dictatura cuvîntului este cea mai puțin primejdioasă din toate.

Cesare Lombroso.

nat cu o coroană regală, al D-lui Ristic, primul regeat al Serbiei.

Uimire generală Tocmai la omul de stat sērb se gîndise Prințul, numai, Alteța sa e cu atât mai minunată, cu cât, primind cu prilejul căsătoriei sale, împreună cu o dedicație din partea regentei sale mîini, fotografia mentorului, care conduce în politica de tînărul Rege Alexandru și ne-avînd de cât puțină stimă pentru acest parvenit șef de stat, care s'a născut în patul mamei sale în loc de a fi vîzut lumina zilei pe treptele unui tron, prințul nu băgase în seamă acest dar îndrăzneț și 'l aruncase într'un loc misterios, pentru a speria cu el muștele indiscrete.

Asistența, firește, nu fu pusă în cîntul acestui amănunt de cabinet. Prințul bine voi numai s'o înștiințeze că obiectul găsit de Cumberland e într'adevăr acela, asupra căruia se fixase regala sa gîndire. Calindermann și aghiotantul, cari înțeleseseră delicateța situațiunii, amuțiseră ca pești și se feriră de a spune unde găsise Cumberland portretul regentului.

Însărcinatul de afaceri al legațiunii Serbiei, care era de față la ședință, luă rezultatul experienței — ca toată lumea — drept un omagiu strălucit făcut notorietății șefului său politic și ca o mărturie a înalței și simpaticei stime, pe care moștenitorul tronului român o avea pentru D. Ristic. La ieșirea de la ședință, el se întoarse în grabă la legațiunea din strada Cometului, cifră o depeșă lungă anunțînd guvernului său succesul obținut de ilustrul său șef.

În timpul acesta, tînărul Rege Alexandru, cu malicia de ied a unui spirit de 16 ani, medita Joi 1 Aprilie, vr'o farsă bine

Mi am amintit iarăși de tine Cînd aprinse-ți scrisori, Mi am amintit,—și am plîns iarăși Cum am mai plîns de-atîtea ori.

Mi-ai răsărit în minte-aceiași Frumoasă, cum doar ești te știu, Și mi-ai spus paginile moarte Povestii cu graiu! Tău cel viu.

Te-am auzit spîndu'mi iarăși, În plîns, cît mē iubești de mult; Aveai în vorbă-aceiași farmec Ce nu mai știu să îl ascult.

Și mi-ai spus paginile moarte Că nu mai ești a mea de-acum, Că numai gîndul către tine Îmi este dat, să mă îndrum!

Și gîndul s'a pornit spre tine Pe drumul mult bătătorit Și te-a vîzut aciași iarăși Cum tot de-ama te-am iubit.

Povestea paginilor moarte Se 'ncheie pururea aci. Ești ție nu 'ți mai sunt nimica, A mea mereu tu ai fi.

Bologna — Aprilie, 1893. A. din Dorna.

DUMINICA TOMEI

— MORAVURI —

Toma Crețu, agitat și emoționat de bucurie, mēsoară cu pași mari odaia, ne știind ce să mai facă, ca să treacă mai curînd timpul. Mereu scoate din buzunarul vestei ceasornicul și îl privește lung, fără a vedea i se pare însă că arătătorul stă locului. A încercat se citească *Universul* de poimîne, c'o crimă teribilă, *Moftul român* la care e chiar și abonat a încercat să învețe cățelul *Biblică* să sară peste baston, dar toate aceste ocupațiuni le-a părăsit de la început.

Și nu de mirare: tocmai astăzi de St. Toma, în ziua sa onomastică, are un rendez-vous, și nu cu vr'o cusutoreașă, sau cine știe cu cine, dar chiar cu o cucoană din *beau monde*, parole d'honneur!

A măsurat cât a măsurat Toma odaia, însă n'a mai putut răbda: se înbracă în hainele sale gris pule, cele mai bune și în care se credea irresistibil, (uate pe datoria de la Bazar-Boulevard, până la primăria lefele de sub-director, căci în curînd va fi înaintat în funcție) se spală cu săpun parfumat (a treia oară) varsă pe bordurile pardesului jumătate sticlă de mosc, și îndesînd jobenul cam pe ceafă, cu bastonul măciucă subsuoară, eși din odaie.

— Cam de vreme, nu'i vorba, se gîndește Toma; e numai un ceas, și înlănțirea e la trei, dar până ajung la Dobroteasa, până una, până alta, taman va fi bine...

— Ce viclene mai sunt și femeile! Mai ales Zoia mea (vêdit ca densa va fi a mea!) îmi dai rendez-vous la Dobroteasa, unde va veni în ajutor nenorocitul român Vlahu; (nu e vorba nenorocitul locuște Calea Văcărești No. 000, dar cine cunoaște, unde e Dobroteasa?)

Apoi trebuie să mărturisesc, că lung am mai alergat eu după cucoana Zoia, până ce înșfârșit am prinses o bilețel... dar și face: ochii, mânele, picioarele, talia, toate înșfârșit ca la Venera Medicis!

În asemenea reflecțiuni plăcute, Toma ajunge în curînd la Dobroteasa și strada Rădulescu, unde trebuia să aștepte.

Înima îi bate, mânele îi tremură, când scoate ceasornicul. Privește... numai două ceasuri.

— Doamne! Încă un ceas întreg trebuie s'o aștept!... Ce să fac? Nici un res-

chibzuită pe care ar putea s'o joace cu ocazia acestei zile.

Căuta ce-va extraordinar, bine înțeles, un adevărat joc de Rege și nu o banalitate de aceea, pe care de obicei le schimbă între dinșii băcanii, în semn de veselie.

Însă, dacă prințul Ferdinand nu are la... urechi pe colonelul R***, mîne general, tînărul Rege al Serbiei nu poate mirosi pe D. Ristic, acest tutore, a cărui solemnitate vecinică ar băga în spărieți chiar pe un Lahovary.

Ar trebui ca cine-va să nu aibă nici o noțiune despre rolul nasului copilariei, pentru a nu ști că el este tot-d'a-una deschis impresiilor ce le capătă de la pedagogii lor, de la miștrii sau maștrii de dans.

Tînărul monarch se gîndește decî ca să mistifice pe mentorul său, cînd i se aduce copia depeșii din București.

Pretențiioasa îngimfare a regentului i se urcă la creier ca un val de căldură și el își amintă o scrisoare recentă a șiretului său tată, care și exprima teama de a vedea pe numitul Ristic și cu amicii sei liberalii, prăbușind țara în cele mai grave complicații.

Restul se înțelege acuma.

În aceeași seară, decretule erau iscălite. Regele, inspirându-se de principii că, dacă n'ai stăpîn, trebuie să te faci stăpîn, se declară major și trimise pe regenți în case-matele citadelei din Belgrad, ca să mediteze asupra fragilității concepțiilor ome-nești.

Aceasta e păcăleala pe care o înscenă un copil de 16 ani la Belgrad.

Nico.

taurant pe aproape, nu-mi convine să intru în vr'o cărciumă! Lumea mă cunoaște! Cel puțin în vr'o magazin! Să fie, dar am unitat, e serbătoare... Sf. Toma, toate prăvăliile sunt închise!... Ce să fac... cu ce să mă distrez: voi număra pașii, câți am făcut pe trotuar!... Unu, doi, trei, patru...
Și Toma începu a măsura strada

In ușa unei brutării s'arată la început burta, pe urmă corpul stăpânului prăvăliei.

— Atanasio, Atanasio, vino încoace! strigă el, chemând pe calfa sa. Pe ușa veri capul Atanasio, suflându-și nasul în șorț și ridicând un nor de făină.

— Privește-o Atanasio, ți fațe omo? fațe oare promenadă lângă prăvălia noastră, ți e trebuie lui asto diavolo? Privește parcă numero petrele de la trotuar.

— Chirie, trebuie se fie un agent de la primărie, care caută pentru holeră.

— Ți? la mine caută holeră? asto diavolo!

Brutarul apucă o doniță cu apă și a-runcă pe trotuar, mai-mai să nemerească în nefericitul Toma, și întră scupind în prăvălie.

— Am numărat până la o mie de pași; m'am plictisit... tot a mai rămas destul timp...
Toma privi ceasornicul.

— Încă o jumătate de ceas! Să număr câte ferestre sunt pe stradă!

Toma cu capul în sus pași înainte, bolborosind: una, două, trei!...

Fetele cucoanei Lina își perdură capul zărind pe un tânăr gulerat, mânușat și cu cilindru.

— Mamă dragă, unde ai pus broboada mea de mătasă? întrebă fata cea mare (de 30 de ani!), Marița

— Mamă dragă, ce ai făcut D-ta cu brațuleta? mereu o ascunzi, de nici dracul nu mai poate da de dănsa!... întrebă cea mică, Anicuța, (abia de 28 de ani!)

— Dar, ce! ai înebunit, coțofenelor? s'aude glasul cucoanei din culme. Ce sberați ca niște smintite!

— Ce mai întrebi, mamă, esclamă Marița. Nu înțelegi că de asta poate depanda soarta vieții mele! Pe dinaintea ferestrelor casei noastre se plimbă un tânăr jantil cu mânuși gris-marin și cu joben și mi-aruncă niște priviri infocate...

— Asta îmi place! țipă supărată Anicuța, asta e nostim! Cavalerul ăsta încă Duminița trecută... la denii... la Balasa mă distinsese... și mă urmări până acasă. Astă-ză a venit ca să mă vadă...

— Nu ți-e rușine, Aneto, să minți așa? Apoi ceta n'a fost cu favorite? Crezi că eu n'am băgat de seamă?...

— Ei, și ce? mare lucru... cu favorite!... parcă n'a putut să le radă! Dar vorba-î: m'a privit el tot timpul cât am stat la denii?

— Te-a privit, ei așa!... asta-î nostim! cine ți-a spus, că nu pe mine?

— Pe tine?!... Se poate? Uită, că ai împlinit 30 de ani de St. Maria, și că ai păr alb în cap...

— Ce?... Eu!... La mine? Mamă, ascultă ce vorbește nerușinata asta... Mamă, D-ta nu știi nimica, ea... ea... Lasă că-ți arată eu ție păr alb!

S'auziră plesnituri de palme printre care se distinge vocea ascuțită a mamei:

— Nebunelor!...

— Fi! drace! încă un sfert de ceas! N'am ce mai face! Să privesc la fereastra cărnățariei.

Toma aținti privirea asupra șuncelor, cărnăților și bucăților de slănină atârinate la fereastra cărnățariei de sub firma: „Și aici e Pațac!”

In ușa prăvăliei s'arată figura lui Herr Carol, stăpânul cărnățariei.

— Tomnule, tomnule, tumnefostra ce brivești la veresta meu? Intreată cărnățarul c'un glas aspru.

— Ce, ce zici? Eu privesc în fereastră? îl întrebă restit Toma la rëndul său.

— Ta, ta, tumnifostra prifit la vereastră la Amalhen meu, tumnefostra le face în curte!... Asta... asta... tomnule nu-î onorabil. Gei veg von mein Fenster... du Rotz-Bub!

— Cum ai spus? Tacă mutră nemțească! — Tumneata singur mutra! Schwein Gei veg, sonst!... țipă neamțul.

Toma își perdu răbdarea; sângele i-se urcă la cap, din toată nemțeasca cuvântul Schwein îl înțelege și sărind două trepte ce îl despart de cărnățar îl trage o palmă săravănă.

Neamțul nu mai așteaptă alta și într'o clipă îl cuprinde cu brațele sale vînjoase.

— Trăească România! tragei neamțului pe sub coaste... așa, așa încă una! trăească România! strigă mahalaua, strînsă lângă prăvălia „Și aici e Pațac!” și bucurîndu-se de un spectacol plăcut ochilor săi.

Se auziră fluierăturile gardiștilor.

— Domnilor, dați-vă la o parte; Domnilor, înțelegeți, de bună-voie... vé rog cu einste! Domnilor...

Gardiștili se aruncă între bătăuși și la moment îi despart.

— Poftiți la secție, Domnilor, acolo don comisar va judica... lasă, lasă... cunoaștem noi, că ești funcționar... poftim la secție, don comisar va judica...

Toma își îndesa pe cap jobenul său turtit, plin de noroi și întovărășit de cărnățarul Carol cu doi gardiști dinapoi, înconjurat de o parte de spectatori, se îndreptă spre comisia 45.

— Păzește-te! se auzi glasul pițigăit al muscalului unei trăsuri elegante.

Toma, fără să vrea întoarse capul. În trăsura ședea adorata sa Zoia Erau punct trei ceasuri!...

St. B.

DIVERSE

36 ani de leagăn. — Poate fi o existență mai miserabilă de cât aceea pe care-a dus-o de la nașterea sa Isac Krause, din Bowerton? (Statele-Unite).

Acest nenorocit n'a luat nici o dată cea mai mică dezvoltare fizică și a rămas tot la starea de copil. El nu putea nici să vadă, nici să audă, nici să vorbească, nici să-și miște buzele în vre-un chip. Nici o dată el n'a eșit din leagăn. Singura parte dezvoltată a corpului său, a fost capul.

Această viață mai rea de cât moartea, s'a curmat după ș sedere în leagăn timp de trei zeci și șase de ani!

O descoperire. — Acum câte-va luni, în împrejurimele Salonicului, s'a făcut o descoperire foarte importantă. Scufundându-se pe fundul mării un om de specialitate ca să caute bureți, găsi pe neașteptate un oare-care număr de monede de argint antice. Continuându-și cercetările, el descoperi o ladă de fer care conținea aproape șapte kilograme de monede. Stăpânul bărcii în serviciul căruia omul se găsea, își apropiă cele găsite, având, bine înțeles, grija de a și respălăti oamenii și de a le recomanda tăcerea.

În adevăr, lucrul remase cât-va timp în taină; dar, acum de curând, iscându-se o neînțelegere între patron și una din slugi, aceasta istorisi afacerea. Guvernul grec a silit pe patron să-î restituie monedele în chestiune. Ele sunt macedoniene și arată pe Alexandru cel mare ținând c'o mână sceptrul iar cu cea-laltă o păsare. Toate, sunt foarte bine conservate.

EȘTI FRUMOASĂ

Ești frumoasă, prea frumoasă,
Ce te uiți tot în oglindă
Și încerci atâtea haine
Să vezi cari-o să te prindă?

De te-î pune în albastru
Sau în roș, sau cum te-î pune,
Pentru mine tot-deauna
Remâne-vei o minune...

Însă haina ce te-ar face
Ca să-mi pari curat crăiasă,
Nu e roșă, nici albastră,
Ci e haina de mireasă.

Și în viață nici o dată
N'ai să-mi pari mai mândră mie
Ca 'n minutul când alături
Vom pași la cununie.....

Iasi — Martie, 1893.

Virgiliu N. Cișman.

CINE ȘTIE....

Noaptea-î clară, liniștită,
Vântul seref bland adie,
Tu pe brațe-mi stai, iubită,
Îngănând o melodie.

Dar mai cânt-o încă-odată,
Noaptea n'treagă stăi și mi cântă
Melodia-ți fermecată,
Melancolică și sfântă

Cânt-o, scumpo, cânt-o iară,
Căci e tristă ca și chinu-mi,
Ca și soarta mea amară,
Ca și ja'ea cea din sinu-mi

Iată, ziua se arată,
Însă cine știe oare
De-oii mă asculta vr'o dată
Vocea ta fermecătoare?...

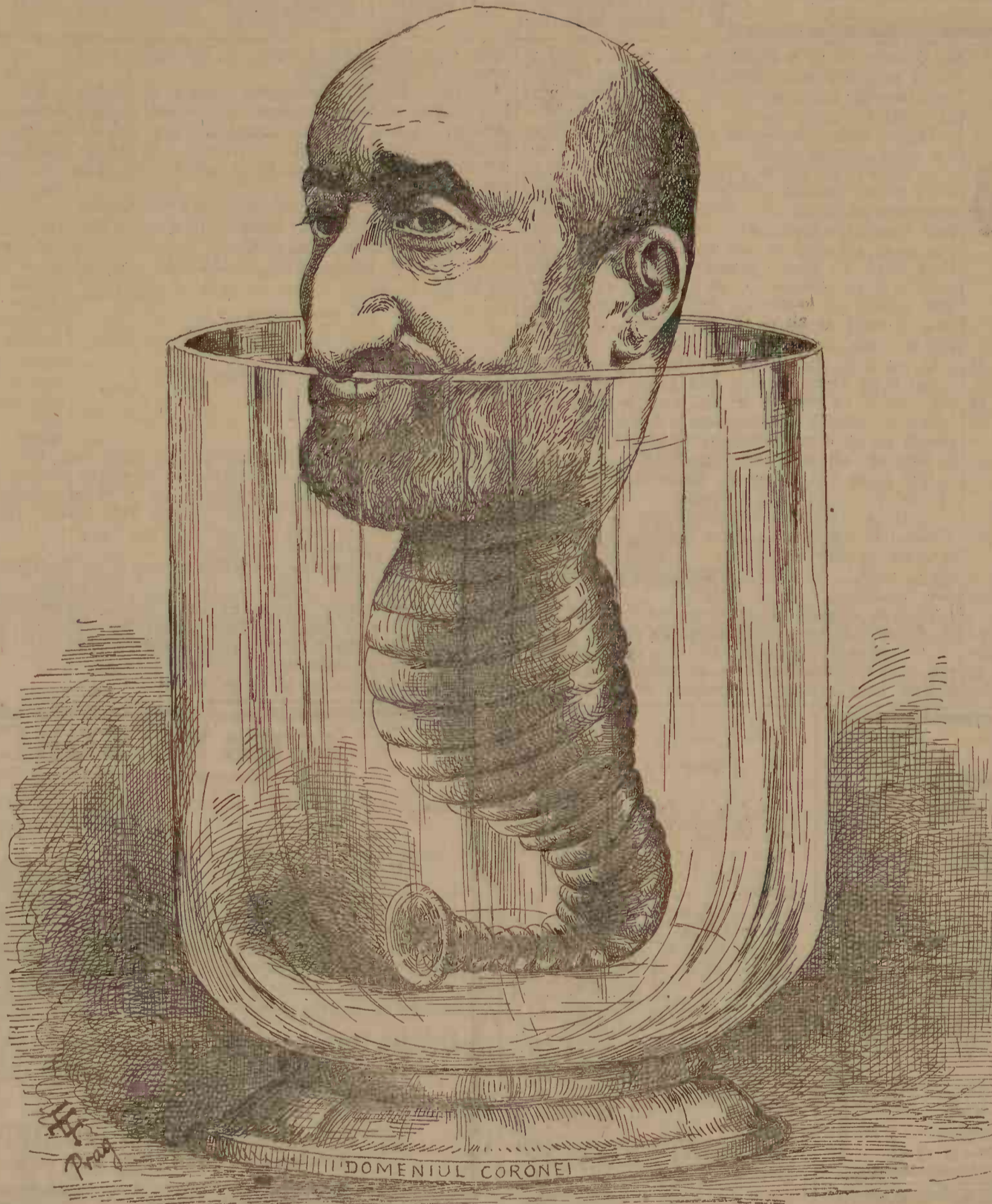
Cine știe care-anume
Te-o avea o viață n'treagă,
Pe când ești strein pe lume,
Plânge-voi în doru-ți, dragă!

Iasi, 1893

Virgiliu N. Cișman.

MENAGERIA REGALA

IOAN KALINDERU

LIPITOAREA (alipire, sugativitate, nesațiu).

În menageria regală se găsește și o lipitoare numită Ioan Kalinderu, a căruia ilustrație ciltorii o găsește în numărul nostru de astă-ză.

Cine nu cunoaște proprietatea lipitorilor de a se prinde de corpurile animalelor și de a suga sângele rēu din ele?

Lipitoarea regală, aplicată țaranilor de pe domeniul coroanei, le sugă, din potrivă, sângele cel mai bun, în interesul stăpînului său, care o iubește mai mult de cât pe toate cele-lalte animale, tocmai din această pricină.

Când o lipitoare e aplicată unui pacient, ea sugă până ce se umflă; dar vine un moment când se satură și încetează de a mai sugă. Atunci ea se desprinde și cade jos, greoaie, stîngace în mișcări, — toată activitatea organismului său fiind îndreptată la stomach, până când lipitoarea își face digestiunea.

Lipitoarea regală se deosebește și în această privință de lipitori'e ordinare. Ea sugă, sugă neconștient, nu se mai satură în veci, și din ce sugă din ce-ar mai sugă, povestea cântecului:

Din ce bea, din ce-ar mai bea,
Bea bețivule!...

Lipitorile trăesc în apă, dar nu mor

nici pe uscat. Iată lipitoarea regală fotografiată într'un pahar, cu capul scos afară, cu nasul sprijinit în margina paharului... E zimbătoare, pare încântată de opera sa, de ispravele sale.

De curând lipitoar.a regală a fost aleasă membru în Academie. Meritele ei erau într'adevăr foarte mari; a nu i se fi făcut toate onorurile în toate corpurile presidate, cel puțin la ocaziuni solenne, de stăpînul său, ar fi fost o crimă. Augustul său s'ăpân simte o adevărată plăcere să vadă în sic-care moment înaintea ochilor săi imagina iubitei sale lipitori, care 'î aduce foloase considerabile, aur și iar aur, — toată dragostea și toată fericirea lui.

Așa fiind, zădarnic unii și alții se mai întrebă: care sunt meritele literare, care sunt operele lipitoarei în chestiune, ca să fie aleasă mădular al nemuritorului și savantului corp? Lipitoarea regală ar fi rămas în tot cazul nemuritoare, — locul ei nu putea fi decît de cât între nemuritorii.

În lipitorile ordinare ar fi ridicol să pue cine-va prea multă încredere. În lipitoarea regală însă stăpînul își pune toată încrederea sa. Are vre-o misiune mai grea,

mai delicată? Ea este încredințată lui Ioan Kalinderu.

Cetitorii noștri își amintesc cum această lighioae aquatică, această demnă țaritoare, a fost însărcinată de Regele Carol să pețască pe Nansica, fiica Rege'ui Behanzin și cum tratativele i-au reușit până la oare care punct. Vina e numai a ștrengarului de Frid'l dacă nu ne-am putut încuscri cu dinastia bravului Rege al Dahomeiului.

Lipitoarea regală — lucrul ne-mai pomenit! — are barbă și mustăți; ea are și ceva păr pe cap, dar creștetul e ca'n palmă, adică la fel cu corpul unei lipitori normale.

Burta e puțin scoasă înainte, dar extremitatea inferioară destul de subțire și supapa ce-î s'ujește de gură, destul de larg deschisă pentru a ne face o închipuire cât poate să mai sugă.

Lipitori ale pămîntului și a'e apelor, bucurați-vă! Cea mai lipitoare dintre lipitori — poate chiar regina voastră — se află în menageria regală, avînd toată dragostea și toată afecțiunea M. S. Regelui Carol I.

Kix.

Informațiuni

Din seria II-a de la examenul pentru obținerea titlului de institutor, au reușit următorii candidați:

G. Dem. Corbeanu (Curtea de Argeș), Cernescu C. (București, școala St. Ecaterina), Dăuțescu (T. Jiū) și Dinulescu, (Caracal) 3 au fost respinși și 2 s'au retras.

D. G. Dem. Corbeanu a reușit cu un deosebit succes și a fost felicitat de comisiunea examinatoare și de public.

Examenele continuă și urmează seria III. Marți seara se finesc.

A se citi urmare la MIZERIE REGALA pe pagina IV-a.

Ultime Telegramme

PARIS 14. — D. de Freycinet ar fi declarat unii redactor al ziarului „L'Evenement” că nu s'a ascultat la ministerul de rebel de plângerile D-lui Turpin pentru că ministrul fusese înșelat, de generalul Ladvoat.

QUINPER 14 — Două decese prin holeră s'au produs în asilul de nebuni.

VIENA 15. — Fremdenblatt zice că Serbia va fi de sigur satisfăcută dacă tînerul Rege reușește să rezolve grava criză interioară.

În cât privește Austro-Ungaria, care nu dorește de cât ordinea și dezvoltarea pacifică a Statului vecin, personagiile și partidele care guvernă îl sunt indiferente.

Ziarul relevăză meritele regenților și în special ale D-lui Ristic și adaogă: „Dacă persoanele chemate la putere reușesc a restrange luptele de partid, să desfașure o activitate fecundă, urcarea pe tron a Regelui Alexandru I-ii va fi începutul timpurilor mai bune pentru Serbia încercată. Pentru aceasta însă trebuie sprijinul tuturor partidelor și al poporului însuși.”

VIENA 15. — Polit Correspondenz află din Beograd că D. Dokić a repetat în mai multe rânduri că niște persoane din lumea diplomatică și la mai mulți ziaristi cari l'au vizitat, că evenimentele din urmă s'au produs în afară de vr'o influență străină, ele erau consecința inevitabilă a situațiunei interioare.

Noul regim va căuta să întreție relațiunî internaționale corecte. El nu va da nimănuia prilej de a formula plângerii justificative.

POȘTA REDACTIEI

D-lui Leopold W., Loco și Rudolf H. G., Huși. — Nuvelele D-voastră nu se pot publica. Dacă voiți, vi se pot trimite nefrancate.

D-lui M. Voicu... — Nuvela D-v., „Un vis”, după ce că vi s'a mai respins odată, nici nu-î origina!

D-lui B. L. K., Piatra-Neamțu. — Cu părere de rēu. Nu avem loc în ziar pentru lucrări așa de mari. La o revistă ar fi mai potrivit.

Cură de Primă-vară

Cele dănițiu săptămâni de primă-vară sunt de obicei timpul în care avem trebuință de un corectiv al funcțiunilor corporale adese-ori alterate prin viața de iarnă. Pentru acest scop

MATTONI'S
GISSHUBLER
Cea mai curată
APA MINERALĂ

aprobată de Academia superioară de medicină din Paris este recomandat în special din partea medicilor.

Pentru cură de casă și anume și cură interieră a băilor: Karlsbad, Marienbad, Franzensbad și alte locuri de cură. Heinrich, Mattoni, Karlsbad și Viena.

Dr. I. MENDONIDI

8, Strada Sfinților, 8
Intrarea prin Strada Basarabi, No. 11
Dă consultații în toate zilele de la orele 6—8 seara.

JAMES HORNSBY

LOCOMOBILE SI TREERATOARE

MAȘINE de OȚEL pentru SECERAT și LEGAT SNOPI
CU TAIȘUL LA DREAPTA

Secerătoare simple, Mașine de cosit Fin
MOTORI cu Petroleu

Toate din Fabrica HORNSBY Grantham-Anglia

DEPOSIT.-21, Str. Doamnei.-BUCUREȘCI

G. LUTHER

Braunschweig Germania
Cea mai importantă fabrică din continent de mașine de morărie cu apă și cu abur, mașine de curățat cilindre, burate, studii, plane și devise gratis.
Studii, planuri și devise gratis.
Reprezentant general
HILLMER & BESSEL
Ingineri-constructori
Str. Stravopoleos, 1
București

Lemne de foc

cu stânjenu și tăiate
26 Lei mia de kilograme
Strada Viitorului 67 lângă strada Română zece pași de stația cea mare a noului Tramway.
Chitanța cu No. 2556 a D-ului Haiman pentru 5 exemplare ale mele am perdut-o așa fiindu-mi mai are nici o valoare.
Gr. Mărunțeann.

De arendat o farmacie în Iași de la Sf. Gheorghe a. c.
Informațiuni la Drogueria Brus. București.

CAPSULE și INJECTIUNE
LUI RAQUIN
CU COPAHIVAT DE SODĂ
FUMOZE-ALBESPEYRES, 78, Faubourg St-Denis, Paris (și la toți Farmaciștii și Droghiștii).

LA LAMPA ELGANTA

Mare depou de lampi, porcelan

sticlărie

Faiață, Tacămurii de Alpaca B. M. F. și diferite articole de lux și menajii.

Paturi de fer și de bronz Lavoare, mese, scaune și cărucioare de copii, sobe, closete englezești și franceze, pisoare și băi.

Petroleu fin Regal

cu lei 3 bani 50 Decalitră

Practica de mulți ani în această branșă și asortimentul de mărfuri ce avem, ne pune în poziție de a vinde cu prețuri foarte reduse din cauza micelor spese ce avem.

En gros și detail
C. N. Dimitriu & I. Steinhart

Ion N. Iancovescu

ADVOCAT

Strada Clopotariilor No. 9 (13)

FOIȚA ZIARULUI ADEVÉRUL

No. 20

ROBERT SCHEFFER

MIZERIE REGALĂ

Partea întâia

III

— A! vrea să zică aici-al voit să ajungi! Să fii mamă! Divorț! muzica! datorile mele de Regina, toate astea erau numai pretexte. Trebuie să fii mamă, pentru ca fiica-ta să rămână Regină! — Dar dacă el nu vrea, nu poate să fie tată?!

Aruncase aceste vorbe cu cruzime și Agata Raab asculta găfâind.

Aprinsă, Regina urmă:
— Dar ceasul neobicitul la care mă scol, dovedește poate că vreau să scap de gândurile care muncesc pe om în întuneric!
Dar muzica la care mă dedaș, e menită poate să mă apere de mine însă-mi și poate de alții? Dar poate că și eu am o inimă, de care nimeni nu s'a ocupat vro dată; și eu cer dragoste, și eu vreau să nasc și să arăt triumfătoare celor l'alți rodul pântecului meu! Dacă el m'ar iubi, dacă ar ști să iubească, muzica asta care te îngrozește, ași iubi-o

de departe, ca pe o amică în fericire, pe când acum ea e mîngăerea mea, sprijinul meu, sufletul meu însuși, care, respins de alții, se transformă în armonii atingătoare.

Regina vorbea încă, dar D-na Raab ieșise tiptil din odaie. Auzise destul.

— Cum n'am ghicit eu asta până acum? Iși zicea dînsa. Adeșea, în convorbirile sale vorbise de dragostea conjugală și de alt-fel-de dragoste. Regina însă ocolea tot-d'auna acest subiect. „Un amant? Regina ar voi oare să iea un amant? se întreba D-na Raab. Pe Kamm atunci? Inșă ea-l recomandase și el nu plăcuse. „O să ajungă și ea la sfrîșitul acesta, ca altele, își sfrîșii Agata monologul interior; atât numai că, de aci încolo, voiți supraveghia o mai de aproape.”

În vreme ce fiica-sa, ca o vijelie, își spunea secretul atîta vreme ascuns, principesa, încremenită mai întâiu, își revenea în fire, medita adînc și ajungea la aceleași concluzii ca și Agata Raab, dar pentru un alt motiv. Divorțul nu se va întîmpla, de asta era sigură acum. Regele, afară numai dacă va voi să se facă de ris, nu poate să se expue ca să aibă o a doua soție stearpă.

Și, totuși sterpicuina actuală este o primejdie. Mesierii ar rămânea dușmanii Reginei, dacă ea nu le-ar da un prinț moștenitor... Trebuia un copil cu ori-ce preț... De o dată fața i se lumină. Găsisese ceea-ce căuta.

Fiică sa zdrobită de emoțiune, se lăsase să cadă pe divan. Principesa o îmbrățișă cu dragoste.

— Sermana mea copilă! zise ea. Și desmierdarea asta, compătîmirea asta de mamă, topiră inima Magdei, care înlăunți gîtul mamei sale și o sărută

lung, cum voia s'o facă adese ori, de copilă, când avea vro supărare mare.

— Da, o mîngăia principesa, acum te înțeleg. Iartă-mă, dacă te-am supărat. Nici vorbă, să faci muzică, fiind-că asta te ușurează. Apoi, după o pauză mai lungă, adăogă: — Naveți nici un artist în Yasna, nici un adevărat artist. Vrei să-ți trimit pe Ivar Lavrik?

Ivar Lavrik, tinărul compozitor, care era deja celebru și aproape prietenul intim al fratelui ei Frederic? Mai e vorbă, dacă voia?

— Maiculiță, șopti Regina alintându se, cât ești de bună!

Partea a doua

I

Ivar Lavrik abia de o lună locuia în palatul de la Yasna și deja îl cuprîndea urfutul, dar un urf de un gen deosebit, în contra căruia nici nu încerca să lupte și care se împlînta prin mii de fibre în ființa sa, slăbindu-i voința, distrîngîndu-i inspirația, care zbura nu știa încotro, se împrăștiă în reverii nelămurite, în dorinți vagi, în nostalgii nerodnice. Nepăsarea celor l'alți, singurătatea în care-l lăsa, gelozia al cărei obiect simțea că este, făcea ca sufletu-i generos de artist să sufere și mai ales era îngrețoșat de conversațiile banale de toate zilele, îndurate la masa casei regale și la care convorbirile nu era invitat să iea parte, chiar de ar fi dorit'o

el; căci el era, îl făcea să simtă aceasta, și cu firea sa impresionabilă nu se înșela, căci era muzicant, adică paria, vagabondul artei, impus prin ordin de sus, dar mai mult tolerat de cât primit în această casă regală burgheză, în care toți erau niște parveniți, cu atât mai obraznici și mai vani-toși, cu cât veneau mai de jos și aveau un trecut mai necurat.

Casa aceasta regală erau generalul Verelli, aghiontanții Regelui, ofiterii de ordonanță, era Griffon, făcînd pe ponteficele, temut și urf; era directorul reședințelor regale, sărac, dator, ținut de milă în postul său și tratat ca o slugă de atot puternicul Griffon; erau slujbașii mai mici, telegrafii, secretarul cancelariei, un izraelit, muncind mereu, tot-d'auna încercat, făcînd el singur munca a patru inși și plătit cu două sute de franci pe lună... O nesfîrșite, plicticoasele palavră de la masă, mai ales când, după ce se aducea cafeaua, se aprindeau țigările, fețele sătule zimbeau, trupurile se lăsa pe spate, în niște poziții mulțumite și odihnite....

Politica generală, economie politică, digresiuni asupra dușmanului slav, eventualități de război... curgeau valuri de eloquentă și buzele uscate ale lui Griffon erau neobosite; generalul Verelli care prezida, îndepîinând provizoriu funcțiunea de prefect al palatului, se aprindea la frig, și, dacă era vorba de întîmplări din rezboae, făcea să resune tare glasul său de viteaz, regăsea sunetul tînorilor din ziua în care, singur sau aproape singur, luase reduța de la Varna... cei l'alți tăceau.

Va urma.

De arendat și de vînzare chiar de acum

O vilă situată la Popești, jum. ora de București, avînd (2) două perechi case, pîmîntă, pare, 7 pogane viță turcească, din care un pogon razachie, 5 pogane luncă fâneață, 12 pogane ioc arabil, 8 pogane semănate cu grîu, 1 pogon trifol; la 250 pomi roditori diferite speți de la levră, căpșuni, coacăze, agrise și alte fructe. Băi, duși rechi, heleșteu cu pește pentru casă, o ghetă, grădina englezească, trandafir, braz, poml de luc, o pădurică de salcie care produce araci pentru vie, peste tot are o întindere de 25-30 pogane și împrîmuită cu gard. Via e separat îngrădită, grajduri de 25 vite, șoproane de 4 trăsuri, puț cu pompă, casă de servitori, de vizitii separat, cotețe de păsări zidite și de porumbel separate, are 4 antreuri, o magazia pe picioare de zid solidă nouă, încăpătoare pentru 500-600 kil, alături șoproan mare cât în magazie.

Pe acest loc și ecarat se poate face ori-ce fabrică, poziția admirabilă, după a cărei înălțime se vede București, Cernica și Otenița, 2 poști distanță. Doritorii se vor adresa la proprietar, piața Sf. Anton 76 strada Carol.

PORTRETE

Escutate după fotografie cu creionul său în pictura de olei de profesorul

Paul Renhas

din Rorschach (Suisse) București calea Victoriei 50 și 72—Strada Piața Amă 15.

Cu prețurile următoare: Lei 15 bust mărimea naturală cu creionul. Lei 20 bust mărimea naturală cu pastele. Lei 50 bust mărimea naturală-pictura în olei. Lei 10 mărimea de fotografie-pictura în olei. Remiterea fotografiei cu indicațiunea de culoarea ochilor părului și feței este necesară. Lecțiuni și traducțiuni din toate limbile și stenografie.

MAȘINE AGRICOLE

MARE DEPOU DE MASINE AGRICOLE

Locomobile și Batoze de treerat. Mașine de secerat și de cosit. Mașine de secerat și legat snoți. Pluguri, Triori, Vînturătoare, etc. etc.

la M. LEYENDECKER, București Strada Stravopoleos 15 și Strada Cazarmei 77

NOUA INJECTIUNE ANTIBLENORAGICA HOCIUNG

Recomandată de celebritățile medicale și aprobată de onor. Consiliu sanitar superior din București.

VINDECĂ BLENORAGIA (Sculamental)

nou și vechiu, în 5-6 zile, fără a întrebuița a te medicamente interne

PREȚUL UNUI FLACON ESTE LEI 3

Veritabile suț numai acee care pe lângă semnătura inventatorului va purta pe etichetă și stampila Farmaciei și Drogueriei BRUS.

Depozit: genera' la Drogueria și Farmacia BRUS, strada Noua No. 1 și Calea Victoriei No. 49.

Tabla de fer din Germania
Traverse de fer din Germania
Șine de drum de fer
Var Hidraulic din renumita fabrică
ERLER IN AZUGA
Var alb gras fără piatră și praf în tot-d'auna în deposit la
S. A. Mayer & C. Cohen
Christigerie lângă Gara de Nord

IGNATZ SCHLESINGER
București, Calea Mosilor. No. 88

Reprezentant al fabricii A. LEHNIGK-VETSOHAU n./L. (GERMANIA)

Deposit permanent de Locomobile și Treeratori. Sistemul cel mai nou perfecționat. Renumite pluguri Universale și donă Brăzdară Patente D. R. P. 61369. Original Lehnigk precum și cele mai bune pluguri normale cu doi brăzdari.

VÎNTURATOARE supranumite „Incomparabile” No. 5. Marca depusă la Tribunal **BATOZE de PORUMB** Mașine de tocat pae SEMANATORI in lat și in rînduri

Grape flexibile, Mașini de secerat și legat snoți cele mai perfecționate (ultimul cuvînt) și ori-ce Mașini agricole

Mașine de secerat trestie și burueni de pe heleșteu

MUȘAMALE DE ORI-CE MARIMI

Prețuri și condițiuni cât se poate de avantajoase.

PILULELE BLANCARD

Aprobate de către Academia de Medicină din Paris.

Elle resuma toate proprietățile IODURELUI de FIER

40 PILULE

Strada Bonaparte PARIS

Aceste Pilule sunt de nă eficacitate miraculoasă contra Anemiei, Chlorosei și în ori ce ocaziuni pentru combaterea Lipsei Sîngelui.

Haine gata pentru barbati

DIN STOFE VERITABILE

SE GASEȘTE NUMAI IN ATELIERUL

R. I. LOCUSTEANU

49 — STRADA OCCIDENTULUI — 49

UNDE SE PRIMEȘTE ȘI COMANDE

Prețuri etino.—Fără nici un concurent

DE INCHIRIAT

Pe termen de 3 sau mai mulți ani, un apartament cu 8 încăperi, pîmîntă boltită și curte separată în bariera Victoriei, șoseaua Jianu No. 10, lângă pensionatul Bîntineanu, aer curat, pozițiunea cea mai frumoasă, în apropiere este piața, stație de Tramcar, Tramvay și birji.

Se poate construi în curte și grajdii pentru cal și trăsură.

A se adresa proprietarului.

I. NICULESCU
FOTOGRAF